

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/11/2023
Identifikačné číslo spisu: 1318202646
Dátum vydania rozhodnutia: 22.02.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1318202646.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobcu MINII s.r.o., Hrachová 16C, 821 05 Bratislava, IČO: 46 950 923, zastúpený JUDr. Peter Reblán, advokát, Cestice 118, 044 71 Cestice, proti žalovanému CZT a.s., Lísková 1513, Čáslav-Nové Město, 286 01 Čáslav, Česká republika, IČO: 252 72 322, zastúpený Mgr. Tomáš Čermák, advokát, Šancová 58, 812 86 Bratislava, IČO: 36 061 093, o splnenie povinnosti žalovaného vydať žalobcovi hnutelný majetok, v konaní o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. augusta 2021 č. k. 4Cob/99/2020-721, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „okresný súd" alebo „súd prvej inštancie"), ako súd prvej inštancie, uznesením zo dňa 9. októbra 2019 č. k. 25Cb/157/2018-398, prvým výrokom konanie zastavil. Druhým výrokom priznal žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení svojho uznesenia okresný súd uviedol, že žalobou zo dňa 19. apríla 2018 sa pôvodný žalobca - HAKEA s.r.o. domáhal rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť na vlastné náklady a zodpovednosť preukázateľným spôsobom vydať žalobcovi na adresu E. XX, XXX XX E. J. stroj (9 - cigarolos Typ (číslo 91159), stroj na obalovanie cigár Typ MID 11 IL, číslo 44735 pravý, stroj na obalovanie cigár Typ MID 11 IL, číslo 44462 ľavý, lievik Veltako Typ VZD 5 číslo 1034, váhu 1.10 kapsovú (spodok, vrch), cigaretový stroj Čína (komplet 4 časti), s označením „50Hz Cigarette Making Machines with MK9 Maker, MAX'S Plug Assembly HCF80", vyrobený v Číne, značka UPPER BOND, číslo modelu MK9 s tým, že ak do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu žalobcovi uvedené veci riadne, alebo včas nevráti, je povinný zaplatiť mu náhradu v peniazoch, ktorej výška bude stanovená, presne určená a ustálená v priebehu súdneho konania znaleckým posudkom ku dňu vzniku povinnosti žalovaného vrátiť predmetné veci.

2.1. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že ako kupujúci uzatvoril dňa 2. októbra 2017 podľa § 409 a nasl. Obchodného zákonníka kúpnu zmluvu so spoločnosťou SK Tabák, s.r.o. ako predávajúcim, ktorý sa zaviazal previesť na kupujúceho vlastnícke právo k súboru hnutelných vecí, ktorých vydania sa žalobca žalobou domáha. Predávajúci však informoval žalobcu, že hoci je vlastníkom predmetného súboru hnutelných vecí, tento sa nachádza u žalovaného v neoprávnenej držbe, a preto sa žalobca s predávajúcim dohodol, že nárok na vydanie predmetu kúpy si uplatní u žalovaného priamo žalobca. Predávajúci v súlade s čl. II ods. 2 kúpnej zmluvy dňa 18. októbra 2017 doručil žalovanému prípis zo dňa 2. októbra 2017, označený ako „Oznámenie o predaji strojov a výzva na plnenie novému vlastníkovi“. Žalovaný v reakcii na uvedený prípis listom zo dňa 6. novembra 2017 žalobcovi oznámil, že predávajúcemu už v júli a auguste 2017 odmietol predmet kúpy vydať, pretože si k nemu uplatnil zádržné právo v zmysle § 1395 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. Občiansky zákonník. V ďalšom vyjadrení žalovaného bolo žalobcovi oznámené, že predmet kúpy bol žalovanému vrátený, a preto predávajúci nie je jeho vlastníkom, a teda nemohol previesť vlastnícke právo na žalobcu. Žalobca uviedol, že odovzdaním zariadení žalobcu došlo dňa 20. januára 2015 a dňa 4. februára 2016 k uzatvoreniu ústnej zmluvy o výpožičke podľa Občianskeho zákonníka medzi predávajúcim a žalovaným, ktorí sa dohodli, že dotknutý súbor hnutelných vecí odovzdá predávajúci žalovanému v mieste svojho sídla (E. J., D.), ktorý si ich prevezme a počas výpožičky sa budú nachádzať na adrese B. XXXX, V, V. O., z ktorého ich po zániku zmluvy o výpožičke žalovaný vráti späť predávajúcemu na adresu jeho sídla. Medzi predávajúcim a žalovaným sa jednalo o výpožičku na dobu neurčitú, ktorá skončila v momente, kedy požičiavateľ po prvýkrát požiadal vypožičiavateľa o vrátenie vecí. Predávajúci požiadal žalovaného o vrátenie vecí dňa 13. júna 2017, žalovaný však na výzvy nereagoval a predmetné zariadenia predávajúcemu a následne ani žalobcovi, ako novému vlastníkovi, nevrátil. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 6. mája 2019 vzniesol námietku nedostatku medzinárodnej právomoci slovenských súdov, nakoľko medzinárodnú právomoc k prejednaniu sporu majú podľa neho výlučne súdy Českej republiky.

2.2. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 25Cb 157/2018-71 zo dňa 14. januára 2019 pripustil, aby do konania na strane žalobcu namiesto spoločnosti HAKEA s.r.o., vstúpila spoločnosť MINII, s.r.o., ktorá ako kupujúci na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 19. novembra 2018 od pôvodne označeného žalobcu ako prevádzajúceho nadobudla celý v súdnom konaní uplatnený nárok, t.j. nárok na hnutelné veci a nárok na náhradu v peniazoch.

3. Okresný súd v odôvodnení svojho uznesenia skonštatoval, že predmetom žaloby je nárok obchodnej spoločnosti vystupujúcej v pozícii žalobcu na vydanie vyšpecifikovaných strojov a zariadení od inej obchodnej spoločnosti vystupujúcej v pozícii žalovaného, teda ide o obchodnú vec, ktorá spadá pod vecný rozsah Nariadenia č. 1215/2012, pričom žalobcom je spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky a žalovaným je obchodná spoločnosť, ktorá má v zmysle čl. 63 ods. 1 písm. a) registrované sídlo v Českej republike. Poukázal na to, že základným princípom Nariadenia č. 1215/2012 je, že žaloba nasleduje žalovaného, t.j. podľa čl. 4 ods. 1 sa takáto osoba žaluje v členskom štáte, kde má svoje bydlisko, pričom na účely Nariadenia č. 1215/2012 sa pri obchodnej spoločnosti posudzuje, kde má uvedená spoločnosť registrované sídlo, a to je v danom prípade Česká republika. Dal do pozornosti, že žalobca má na výber, buď žaluje podľa všeobecnej právomoci, t.j. v mieste bydliska žalovaného, alebo má na výber alternatívnu právomoc uvedenú v čl. 7 až 9 Nariadenia č. 1215/2012, keď v zmysle čl. 7 v zmluvných veciach možno osobu s bydliskom na území jedného členského štátu (v tomto prípade žalovaného so sídlom v Českej republike) žalovať v inom členskom štáte (pred súdom SR) podľa miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby. Keďže žalobca postupoval podľa čl. 7, bolo povinnosťou súdu posúdiť, či medzi stranami sporu bola uzatvorená nejaká zmluva miesto plnenia, ktorej by určovalo právomoc tunajšieho súdu na konanie. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že v rámci prieskumu príslušnosti podľa Nariadenia č. 1215/2012 nie je na mieste vykonávať podrobné dokazovanie v súvislosti so spornými skutočnosťami, ktoré sú relevantné, tak pre otázku príslušnosti, ako aj pre existenciu uplatneného nároku, jeho povinnosťou je posúdenie svojej medzinárodnej príslušnosti vo svetle tých informácií, ktoré má k dispozícii, čiže nemožno po ňom vyžadovať, aby vo fáze posudzovania medzinárodnej príslušnosti vykonával podrobné dokazovanie. Okresný súd uviedol, že tvrdenia strán sporu o tom, kto je vlastníkom predmetných strojov, boli absolútne protichodné, pričom táto rozporupnosť nebola odstránená ani vykonaním tých dôkazov, ktoré strany do spisu založili v listinnej podobe, resp. ani výsluchom svedka. Aj v prípade, ak by sa preukázalo vlastníctvo žalobcu k

súboru hnutelných vecí, a teda jeho oprávnený nárok na ich vydanie, podľa názoru súdu by to neodôvodňovalo príslušnosť tunajšieho súdu na konanie v zmysle čl. 7 ods. 1 písm. a) Nariadenia č. 1215/2012. Stotožnil sa s argumentáciou žalobcu, že v predmetnej veci nie je možné aplikovať čl. 7 ods. 1 písm. b), keďže sa nejedná o predaj tovaru, ani o poskytnutie služieb. Za nesporný fakt súd považoval, že stroje, ktoré žalobca požaduje vydať sa nachádzajú u žalovaného, ktorému boli dodané na základe dodacieho listu zo dňa 20. januára 2015 v spojení s medzinárodným nákladným listom č. 2596948 a na základe dodacieho listu č. 002 zo dňa 4. februára 2016 v spojení s medzinárodným nákladným listom č. SK 4509421 bez toho, aby bolo jednoznačne preukázané na základe, akého právneho titulu sa tak stalo. Konštatoval preto, že uzatvorenie zmluvy o výpožičke, prezentované žalobcom, nebolo v konaní preukázané, nevyplýva to zo žiadnych listinných dôkazov. Výpoveď svedka I.. X. považoval za účelovú. Uviedol, že na posúdenie, či titulom, na základe ktorého boli stroje dodané žalovanému boli 2 ústne zmluvy o výpožičke, by bolo potrebné ďalšie podrobné dokazovanie, čo je však nad rámec posudzovania otázky právomoci tunajšieho súdu na konanie. Dodal, že právomoc tunajšieho súdu na konanie nebola určená ani podľa čl. 26 Nariadenia č. 1215/2012, lebo hoci sa žalovaný konania zúčastnil, dôvodom jeho účasti bola námietka absencie právomoci tunajšieho súdu na konanie. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že nemá právomoc konať a rozhodovať o podanej žalobe, preto konanie zastavil a keďže žalobca zaviniel zastavenie konania tým, že podal žalobu na súd, ktorý nemá právomoc vo veci konať, priznal žalovanému právo na náhradu trov konania.

4. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením zo dňa 26. augusta 2021 č. k. 4Cob/99/2020-721 uznesenie okresného súdu č. k. 25Cb/157/2018-398 zo dňa 9. októbra 2019 potvrdil (I. výrok) a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania (II. výrok).

4.1. Krajský súd sa v zmysle § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) stotožnil s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia odvolací súd dodal, že sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že uzatvorenie zmluvy o výpožičke prezentované žalobcom nebolo v konaní preukázané, nevyplýva to zo žiadnych listinných dôkazov. Na to, aby súd prvej inštancie mal právomoc konať a rozhodovať o podanej žalobe, musel by mať preukázané, že medzi stranami bola uzatvorená žalobcom tvrdená ústna zmluva o výpožičke s miestom plnenia v Slovenskej republike. Vzhľadom na to, že v danom prípade bolo sporné i samotné vlastníctvo k špecifikovaným strojom a žalobca relevantným spôsobom nepreukázal uzatvorenie zmluvy o výpožičke, okresný súd postupoval podľa krajského súdu správne, keď konanie zastavil z dôvodu nedostatku právomoci podľa § 9 CSP. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uviedol, že v rámci prieskumu príslušnosti podľa Nariadenia č. 1215/2012 nie je na mieste vykonávať podrobné dokazovanie v súvislosti so spornými skutočnosťami, ktoré sú relevantné, tak pre otázku príslušnosti, ako aj pre existenciu uplatneného nároku, jeho povinnosťou je posúdenie svojej medzinárodnej príslušnosti vo svetle tých informácií, ktoré má k dispozícii, čiže nemožno po ňom vyžadovať, aby vo fáze posudzovania medzinárodnej príslušnosti vykonával podrobné dokazovanie. Vo vzťahu k námietke žalobcu ohľadom hodnotenia výpovede svedka I.. X. X. súdom prvej inštancie odvolací súd poukázal na zásadu voľného hodnotenia dôkazov v zmysle čl. 15 a § 191 CSP. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené, napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil v zmysle § 387 ods. 2 CSP ako vecne správne. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný má voči žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého odvodzuje od ust. § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Navrhol, aby dovolací súd podľa § 449 ods. 1 a 2 a § 450 CSP o dovolaní rozhodol tak, že zruší napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. augusta 2021 sp. zn. 4Cob/99/2020-721 a zruší aj uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 9. októbra 2019 č.k. 25Cb/157/2018-398, a vráti vec súdu I. inštancie na ďalšie konanie v rozsahu svojho zrušujúceho rozhodnutia. Žalobca ako dovolateľ tiež navrhuje, aby dovolací súd rozhodol tak, že žalobcovi prizná plnú náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému.

6. Žalobca vo svojom dovolaní, ktorého prípustnosť opiera o ust. § 420 písm. f) CSP namieta, že

odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je podľa neho nedostatočné, arbitrárne a nepreskúmateľné, pričom nezohľadňuje obsah súdneho spisu a neposkytuje žiadne relevantné odpovede na skutočnosti vnesené do konania najmä v rámci odvolania žalobcu. Namieta, že z rozhodnutia odvolacieho súdu nemožno zistiť skutočnosti, ako súd posúdil písomnú Kúpnu zmluvu zo dňa 29. decembra 2011, deklarované uplatnenie zádržného práva k 33,33% žalovaným k hnuiteľným veciam, preukazujúcim, že dňa 2. októbra 2017 bol ich vlastníkom jednoznačne predávajúcim, ktorý ich mohol previesť, a ako súd posúdil zmluvy z roku 2015 a 2016. Žalobca vytýka súdu, že pri posudzovaní výlučne procesno-právnej otázky, akou je príslušnosť súdu podľa § 9 CSP, predstavujúcu procesnú podmienku podľa § 161 CSP, chybné zaťažil iba žalobcu takou mierou dôkazného bremena, akoby sa rozhodovalo o merite veci, pričom súd absolútne neprihliadol na zaťaženie žalovaného dôkazným bremenom, ani len na logické medzery v tvrdeniach žalovaného. Vytýka odvolaciemu súdu, že tento posúdil vlastníctvo žalovaných hnuiteľných vecí ako sporné bez toho, aby uviedol, čo reálne spochybňovalo vlastníctvo, resp. je podľa žalobcu nezrozumiteľným, či odvolací súd vyčíta to, že vlastníkom hnuiteľných vecí nebola spol. SK Tabák, s.r.o. alebo, či problém vidí v prevode vlastníctva zo spol. SK Tabák, s.r.o. na pôvodného a aktuálneho žalobcu. Dovolateľ súčasne tvrdí, že namiesto toho, aby odvolací súd hodnotil zistenia a dôkazy obsiahnuté v súdnom spise, tieto v neprospech žalobcu prehliadol a/alebo iba formálne označil za sporné, hoci už šlo aj o skutočnosti preukázané; napr. existencia zmluvy v roku 2015 a 2016 medzi SK Tabák, s.r.o. a žalovaným preukázaná z CMR, kedy podľa žalobcu existujúci ústny dvojstranný právny úkon - zmluvu, bolo potrebné iba subsumovať pod zákonom aprobované zmluvné typy. Žalobca vytýka odvolaciemu súdu, že tento sa absolútne nezaoberal námietkou žalobcu o tom, že súd prvej inštancie pozmenil obsah výpovede svedka, ktorá bola zachytená v nepísanej forme - len na zvukovej nahrávke a v rozpore s jeho výpoveďou v rozhodnutí súdu prvej inštancie prvýkrát túto zachytil v písomnej forme. Súď prvej inštancie túto výpoveď zachytil v písomnej forme prvýkrát až vo svojom rozhodnutí a túto navyše podľa žalobcu aj pozmenil podstatným spôsobom, žalobcovi tak bolo znemožnené požadovať opravu toho, ako je výpoveď svedka zachytená v písomnej forme, podľa žalobcu tak došlo k nesprávnemu uplatneniu § 99 ods. 1 CSP, pretože min. pri pojednávaní, na ktorom sa vypočúva svedok, sa má vyhotovenie zápisnice vždy v zmysle právnej istoty považovať za vhodné, účelné a tiež hospodárne.

7. Prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 CSP vidí dovolateľ v nesprávnom právnom posúdení veci zo strany konajúcich súdov a zásadná otázka právneho významu v zmysle § 421 ods. 1 CSP s ohľadom i na vyššie uvedené, na ktorú je podľa žalobcu potrebné, aby dovolací súd odpovedal, znie:

- „Je súd, v prípade jeho povinnosti zaoberať sa posúdením jeho právomoci, povinný rozhodnúť o svojej právomoci už na základe samotnej žaloby, vyjadrenia sa k nej a ich príloh, vychádzajúc pre čisto procesnoprávne účely len z tvrdení obsiahnutých v žalobe a jej prílohách a v prvom vyjadrení žalovaného obsahujúcom námietku nepríslušnosti súdu (§ 9 v spojení s § 40 CSP) a jeho prílohách, pri uplatnení aspoň logickej a právnej pravdepodobnosti, či prípustnosti tvrdení obsiahnutých k rozhodnému dňu v súdnom spise s tým, že so samotnými hmotnoprávnymi nárokmi (otázka popierania tvrdení, zaťaženia dôkazným bremenom a jeho presúvaním medzi sporovými stranami) sa vysporiada až v rámci riadneho (plnohodnotného) súdneho konania o merite vecí?“

- „Ak súd koná len o otázke svojej právomoci (§ 9 a § 40 CSP), predstavujúcej výlučne otázku právu, kedy do jej zodpovedania by súd nemal konať vo veci samej, môže súd zaťažiť sporové strany rovnakým dôkazným bremenom, ako keby sa jednalo o rozhodovanie vo veci samej, obzvlášť ak procesné možnosti strany týkajúce sa dokazovania žalovaných hmotnoprávných nárokov uplatnených v konaní neboli, resp. nie sú vyčerpané/uzavreté a žiadať od niektorej strany, aby už v tejto fáze odstránila spornosť vo vzťahu k jej procesnému odporcovi, hoci ide o esenciálnu náležitosť - predpoklad pre začatie a vedenie civilného sporového konania, ako takého?“

8. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu, uviedol, že v doterajšom konaní neboli porušené žiadne procesné práva žalobcu, rozhodnutia súdov sú odôvodnené viac než vyčerpávajúco, pritom vychádzali zo skutkového stavu, ktorý bol v potrebnom rozsahu zistený a odvolací súd reflektoval na všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu. Navrhuje, aby dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol, prípadne zamietol a priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné ním napadnúť.

10. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sa strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, pretože odvolací súd sa nevysporiadal s jeho odvolacími dôvodmi. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania i z ust. § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP

13. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ust. § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca, a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva.

14. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

15. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Teda, intenzita zásahu do procesných práv strany sporu z dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu

najzávažnejších procesných pochybení, t.j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov ako prvkov naplnenia princípu právnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020, I. ÚS 204/2023).

16. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu, tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

17. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V kontexte k dovolacím námietkam žalobcu považuje najvyšší súd za dôležité upozorniť na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 CSP. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu (2Obdo/64/2021). Odvolací súd k rozhodujúcim (kľúčovým) odvolacím námietkam žalobcu uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že sa odvolací súd nevysporiadal z jeho relevantnými odvolacími námietkami. Podľa názoru dovolacieho súdu vychádzajúc z obsahu spisu odvolací súd dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie.

18. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

19. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

19.1. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zjavné dôvody toho, ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy.

20. V súvislosti s namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd akcentuje, že

samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). K arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky, keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 zo dňa 20. februára 2020, ods. 17). O taký prípad sa však v danej veci podľa dovolacieho súdu nejedná.

21. Z rozhodnutia súdov, ktoré v tejto časti i dostatočne vyčerpávajúco zdôvodnili svoje rozhodnutie vyplýva, že úlohou už súdu prvej inštancie bolo v prvom rade rozhodnúť, či má medzinárodnú právomoc na konanie o žalobe, nakoľko žalobcom je spoločnosť so sídlom v Slovenskej republike a žalovaným spoločnosť so sídlom v Českej republike. Pri posudzovaní tejto otázky vychádzal súd z ustanovení Nariadenia č. 1215/2012 zo dňa 12. decembra 2012, ktoré je platné pre konania začaté od 10. januára 2015. Základným princípom Nariadenia č. 1215/2012 je, že žaloba nasleduje žalovaného, t.j. podľa čl. 4 ods. 1 sa takáto osoba žaluje v členskom štáte, kde má svoje bydlisko, pričom na účely Nariadenia č. 1215/2012 sa pri obchodnej spoločnosti posudzuje, kde má uvedená spoločnosť registrované sídlo, a to je v danom prípade Česká republika. Z postupu žalobcu jednoznačne vyplynulo, že nepostupoval podľa čl. 4 ods. 1 Nariadenia č. 1215/2012, keď žalovaného nežaloval podľa všeobecnej právomoci, t.j. v tom členskom štáte, kde má žalovaný svoje registrované sídlo. Žalobca si zvolil alternatívnu právomoc uvedenú v čl. 7 až 9 Nariadenia č. 1215/2012, pričom podľa čl. 7 v zmluvných veciach možno osobu s bydliskom na území jedného členského štátu, t.j. v tomto prípade žalovaného so sídlom v Českej republike, žalovať v inom členskom štáte, t.j. pred súdom v Slovenskej republike a to podľa miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby. Súd prvej inštancie preto správne uviedol a svoj postup i náležite odôvodnil, prečo bolo pri zisťovaní jednej z podmienok konania ergo, či má medzinárodnú právomoc na konanie o žalobe, jeho povinnosťou posúdiť, či medzi stranami sporu bola uzatvorená nejaká zmluva, miesto plnenia ktorej by určovalo právomoc tunajšieho súdu na konanie. Z rozhodnutia súdu ďalej vyplýva, že vychádzal pritom tak z vyjadrení žalobcu, ktorý poukazoval na ústne uzatvorenú zmluvu o výpožičke, na základe ktorej mal mať žalovaný v žalobe vyšpecifikované stroje vo svojej dispozícii, ako i vyjadrení žalovaného, ktorý uzatvorenie zmluvy o výpožičke poprel a namietal, že žalobca v konaní nepredložil žiaden dôkaz preukazujúci uzatvorenie ním tvrdenej Zmluvy o výpožičke a popieral i tvrdenia žalobcu o dohode medzi žalovaným a SK Tabák s.r.o. o mieste vrátenia strojov v sídle spoločnosti SK Tabák s.r.o. Z obsahu spisu, a najmä z odôvodnenia rozhodnutia okresného i krajského súdu jednoznačne vyplýva, že tvrdenia strán sporu o tom, kto je vlastníkom predmetných strojov boli skutočne protichodné, pričom súd prvej inštancie uviedol, že táto rozporuplnosť nebola odstránená ani vykonaním tých dôkazov, ktoré strany do spisu založili v listinnej podobe, resp. ani výsluchom svedka. Pokiaľ žalobca namietal, že súdy sa vo svojich rozhodnutiach nezaoberali konkrétnymi skutočnosťami preukazujúcimi podľa žalobcu vlastníctvo sporných žalovaných vecí (žalobcovi nie je zrejmé, ako súd posúdil písomnú Kúpnu zmluvu zo dňa 29. decembra 2011, deklarované uplatnenie zádržného práva k 33,33% žalovaným k hnutelným veciam, preukazujúcim, že dňa 2. októbra 2017 bol ich vlastníkom jednoznačne Predávajúci, ktorý ich mohol previesť, a ako súd posúdil zmluvy z roku 2015 a 2016), dovolací súd súhlasí s odvolacím súdom, keď tento uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ani odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. novembra 2011 sp. zn. 6 Cdo/145/2011). Uvedené je podstatné osobitne vzhľadom k záveru súdu prvej inštancie, ako i odvolacieho súdu, ktoré zhodne uviedli, že aj v prípade, ak by sa preukázalo vlastníctvo žalobcu k súboru hnutelných vecí a teda jeho oprávnený nárok na ich vydanie, neodôvodňovalo by to príslušnosť tunajšieho súdu na konanie v zmysle čl. 7 ods. 1 písm. a) Nariadenia

1215/2012. Odvolací súd doplnil, že na to, aby súd prvej inštancie mal právomoc konať a rozhodovať o podanej žalobe, musel by mať preukázané, že medzi stranami bola uzatvorená žalobcom tvrdená ústna zmluva o výpožičke s miestom plnenia v Slovenskej republike, čo v danom prípade žalobca relevantným spôsobom podľa vo veci konajúcich súdov nepreukázal. Nesporným faktom podľa súdov oboch inštancií bolo, že stroje, ktoré žalobca požaduje vydať, sa nachádzajú u žalovaného, ktorému boli dodané na základe dodacieho listu zo dňa 20. januára 2015 v spojení s medzinárodným nákladným listom č. 2596948 a na základe dodacieho listu č. 002 zo dňa 4. februára 2016 v spojení s medzinárodným nákladným listom č. SK 4509421 bez toho, aby bolo jednoznačne preukázané na základe, akého právneho titulu sa tak stalo. Z uvedených dodacích listov automaticky nevyplýva vznik zmluvy o výpožičke, možno iba uzavrieť, že došlo k preprave strojov od predávajúceho k žalovanému. Nemožno teda prisvedčiť tvrdeniu žalobcu v jeho dovolaní, a síce že „existencia zmluvy v roku 2015 a 2016 medzi SK Tabák, s.r.o. a žalovaným bola preukázaná z CMR, kedy existujúci ústny dvojstranný právny úkon - zmluvu, bolo potrebné iba subsumovať pod zákonom aprobované zmluvné typy a že by v tejto časti malo byť odôvodnenie rozhodnutia súdu dokonca nedostatočné. Naopak, z rozhodnutí súdov oboch inštancií jednoznačne vyplýva, že existencia zmluvy, teda uzatvorenie Zmluvy o výpožičke prezentované žalobcom nebolo v konaní preukázané, nevyplýva to zo žiadnych listinných dôkazov a vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania v spojení s jednotlivými relevantnými článkami Nariadenia č. 1215/2012 súd nemá právomoc konať a rozhodovať o podanej žalobe, a preto konanie zastavil. Pokiaľ žalobca nesúhlasí so záverom súdom, uvedené nemôže byť dôvodom prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalobca mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s procesným postupom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o porušení práva na spravodlivý proces a odňatí možnosti konať pred súdom. V konečnom dôsledku závery odvolacieho súdu sú podľa názoru dovolacieho súdu dostatočne jasné a zrozumiteľné, dôkazom čoho je aj podané dovolanie, v ktorom bol dovolateľ schopný tieto závery jednoznačne identifikovať a argumentačne spochybniť. Prípadné nedostatky odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu teda nedosahujú intenzitu tzv. vady zmätočnosti, vyžadovanú ustanovením § 420 písm. f) CSP, t.j. že sa sporovej strane odňala možnosť náležite argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho závermi) v rámci využitia prípadných mimoriadnych opravných prostriedkov. Prípustnosť dovolania preto v posudzovanom prípade - podľa názoru dovolacieho súdu - z ustanovenia § 420 písm. f) CSP nevyplýva.

22. Dovolací súd dodáva, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia zreteľne uviedol, aké listiny predložil v konaní žalobca i žalovaný, v odôvodnení svojho rozhodnutia sa v miere potrebnej pre rozhodnutie, či má medzinárodnú právomoc na konanie o žalobe, dostatočne zaoberal vyjadreniami oboch strán, preto v intenciách vyššie uvedeného dovolací súd nerozumie výhrade žalobcu, že súd chybné zaťažil výlučne žalobcu mierou dôkazného bremena, resp. výhrade, že súd absolútne neprihliadol na zaťaženie žalovaného dôkazným bremenom, ani len na logické medzery v tvrdeniach žalovaného. Napokon pokiaľ žalobca tvrdil existenciu zmluvy o výpožičke a žalovaný v konaní uzatvorenie zmluvy o výpožičke rozporoval, žalobca bol povinný preukázať svoje vlastnícke právo k strojom, ako aj uzavretie zmluvy o výpožičke. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho, kto existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

23. Dovolací súd konštatuje, že popri námietke nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií, prevažná časť dovolania žalobcu je sumárom nespokojnosti a výhrad žalobcu k hodnoteniu dôkazov zo strany súdov oboch inštancií. Žalobca tvrdiaci porušenie jeho procesných práv a práva na spravodlivý proces v podobe akéhosi prenášania dôkazného bremena z jednej strany sporu na druhú, spochybňuje správnosť skutkových zistení súdov a opakuje svoju argumentáciu uvedenú v odvolaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka a zakladajúcim prípustnosť dovolania nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R

42/1993 a 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ani podľa novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Nedostatočné zistenie skutkového stavu ako dovolací dôvod Civilný sporový poriadok nepozná (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/126/2017). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a revízia rozhodnutí súdov nižšej inštancie nie je možná vo svetle skúmania skutkových otázok. Súčasne právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam (I. ÚS 4/2011). Pri zvažovaní dôsledkov zistených procesných nesprávností treba mať vždy na zreteli, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti už právoplatnému rozhodnutiu súdu vykazujúcemu atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti. Dovolanie v systéme opravných prostriedkov nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (napr. uznesenia NS SR sp. zn. 1Cdo/113/2012, sp. zn. 4Cdo/280/2013, sp. zn. 7Cdo/92/2012, sp. zn. 3Cdo/539/2014). Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím, sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne.

24. Ohľadom námietok žalobcu k dokazovaniu zo strany súdov dovolací súd pripomína, že bol to sám žalobca, ktorý opakovane poukázal na uznesenie NS ČR zo dňa 25. apríla 2017 sp. zn. 30Cdo 5535/2015, podľa ktorého „k posúdeniu podmienok medzinárodnej príslušnosti českých súdov v zmysle Nariadenia Brusel I nemusí súd vykonávať dokazovanie postupom podľa § 122 ods. 1 OSŘ“, pričom súd v rámci odôvodnenia poukázal na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 28. januára 2015 vo veci C-375/13 Harald Kolassa proti Barclays Bank plc., z odôvodnenia ktorého vyplýva, že v rámci prieskumu medzinárodnej príslušnosti podľa Nariadenia 1215/2012 nie je na mieste vykonávať podrobné dokazovanie v súvislosti so spornými skutočnosťami, ktoré sú relevantné tak pre otázku príslušnosti, ako aj pre existenciu uplatneného nároku. V zmysle Nariadenia 1215/2012 má mať vnútroštátny súd možnosť posudzovať svoju medzinárodnú príslušnosť podľa informácií, ktoré má k dispozícii, napr. aj na základe výsluchu účastníkov, nemožno po ňom požadovať, aby už vo fáze posudzovania medzinárodnej príslušnosti vykonal podrobné dokazovanie. Súd prvej inštancie, ako i odvolací súd sa s uvedenou argumentáciou stotožnil a v zmysle vyššie uvedeného i procesne správne postupoval.

25. Pokiaľ žalobca vytýka odvolaciemu súdu, že tento sa nezaoberal námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie pozmenil obsah výpovede svedka, ktorá bola zachytená v nepísanej forme - len na zvukovej nahrávke a v rozpore s jeho výpoveďou v rozhodnutí súdu prvej inštancie prvýkrát túto zachytil v písomnej forme, resp. že súd prvej inštancie túto výpoveď zachytil v písomnej forme prvýkrát až vo svojom rozhodnutí a žalobcovi tak bolo znemožnené požadovať opravu toho, ako je výpoveď svedka zachytená v písomnej forme, z ktorého dôvodu podľa žalobcu tak došlo k nesprávnemu uplatneniu § 99 ods. 1 CSP, k uvedenému dovolací súd konštatuje, že výpoveďou svedka I. X. X. sa súd prvej inštancie zaoberal tak v bode 23. odôvodnenia, ako i v závere odôvodnenia svojho rozhodnutia. Túto okresný súd súčasne považoval za účelovú, nakoľko svedok, hoci bol konateľom spoločnosti SK Tabák s.r.o. v rozhodujúcom období, kedy údajne malo k ústnej dohode o výpožičke dôjsť, nevedel na otázky právneho zástupcu žalovaného zodpovedať, aký bol obsah tejto dohody, čo bolo účelom dohody, na akú dobu bola zmluva o výpožičke uzatvorená, jeho výpoveď obsahovala rozpory. Súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil, na základe, akých skutočností a dôvodov vyhodnotil výpoveď daného svedka ako účelovú, pričom odvolací súd správne poukázal na zásadu voľného hodnotenia dôkazov v zmysle čl. 15 a § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten, ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá

určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 CSP).

25.1. Rovnako nemožno prisvedčiť žalobcovi, že by sa odvolací súd nevysporiadal s jeho odvolacou námietkou, týkajúcou sa tvrdeného nesprávneho uplatnenia § 99 ods. 1 CSP. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí zreteľne uviedol, že v zmysle ustanovenia § 99 CSP je spisovanie zápisnice o procesných úkonoch fakultatívne a závisí na uvážení súdu, či to považuje za vhodné a účelné. Súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nepochybil, keď z uskutočnených pojednávaní nevyhotovil zápisnicu, keďže to nepovažoval za vhodné a účelné a bol vyhotovený zvukový záznam v súlade s ustanovením § 98 CSP, ktorý bolo možné si od súdu vyžiadať, preto uvedenú námietku žalobcu odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú a nie je teda pravdou tvrdenie dovolateľa, že by sa odvolací súd touto argumentáciou v konaní nezaoberal, ktorý postup súdu by sa podľa žalobcu zhmotnil v porušení práva na spravodlivý proces a odňatí možnosti konať pred súdom.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe všetkých uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa ust. § 420 písm. f) CSP nie je procesne daná. Je podľa najvyššieho súdu zrejmé, že uznesenia súdov oboch inštancií spoločne dávajú presvedčivý a dostatočne zdôvodnený obraz toho, prečo v závere súd pre nedostatok právomoci vo veci konať a rozhodovať o podanej žalobe, konanie zastavil.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP

27. V časti, v ktorej malo byť dovolanie žalobcu prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP, dovolací súd uvádza, že podané dovolanie je absolútne neprejednatelné.

28. Úspešné uplatnenie dovolania je podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následne sekundárnym záverom dovolacieho súdu je, že dovolanie je aj dôvodné (opodstatnené). Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému primárnemu záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska vecnej správnosti v ňom zaujatých záverov; pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok bez ďalšieho odmietnuť.

29. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza, že predmetom dovolacieho prieskumu je namietané nesprávne právne posúdenie veci konajúcimi súdmi (prípustnosť dovolania uplatnená podľa § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP). Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 CSP).

30. V súdnej veci odvolací súd na odvolanie žalobcu uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým tento rozhodol o zastavení konania. Odvolací súd teda rozhodol o odvolaní žalobcu proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) CSP, teda o odvolaní proti uzneseniu o zastavení konania. Z uvedeného dôvodu prípustnosť dovolania žalobcu podľa ust. § 421 ods. 1 CSP nie je daná, čo zakladá dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

31. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalobcu podľa ust. § 420 písm. f) CSP ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c) CSP odmietol.

32. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.